

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-15/2014-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Rostaš-Beroš, predsjednice vijeća, Jasminke Jenjić i mr. sc. Mirjane Juričić, članica vijeća te višeg sudskog savjetnika Srđana Papića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja P. M. R., Z. protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje, Zagreb, KLASA: UP/II-008-07/13-01/134, URBROJ: 401-01/05-14-02 od 8. siječnja 2014., radi prava na pristup informacijama, na sjednici održanoj 17. travnja 2014.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži poništenje rješenja Povjerenika za informiranje KLASA: UP/II-008-07/13-01/134, URBROJ: 401-01/05-14-02 od 8. siječnja 2014. i omogućavanje pristupa informacijama traženim 12. prosinca 2013.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem tuženika odbijena je kao neosnovana tužiteljeva žalba izjavljena radi nedonošenja odluke o zahtjevu za pristup informacijama kojim je tužitelj 12. prosinca 2013. od Vlade Republike Hrvatske zatražio mišljenje Ureda za zakonodavstvo o Nacrtu prijedloga Zakona o životnom partnerstvu.

Tužitelj je podnio upravnu tužbu kojom traži poništavanje tuženikovog rješenja (čl. 22. st. 2. t. 1. Zakona o upravnim sporovima - Narodne novine, broj 20/10., 143/12., dalje u tekstu: ZUS) te da mu se omogući pristup traženim informacijama.

Tužitelj tvrdi da je iz utvrđenog činjeničnog stanja izveden pogrešan zaključak, da su počinjene bitne povrede postupka, da je materijalno pravo pogrešno primijenjeno i da je povrijeđeno njegovo ustavno pravo na pristup informacijama. Smatra da je tuženik počinio bitne povrede postupka jer, ako je žalbu ocijenio prijevremenom, istu je trebao odbaciti, a ne odbiti jer je odbačaj povoljniji za stranku. Tvrdi da je činjenično stanje nesporno, međutim da je tuženik iz nespornog činjeničnog stanja izveo pogrešan zaključak u pogledu okolnosti bitne za pravodobnost žalbe te zaključio da šutnja uprave nije nastupila.

Tužitelj tvrdi da obavijest o produljenju roka nije od utjecaja na šutnju uprave jer njome nije odlučeno o postavljenom zahtjevu, ali da mu je obavijest dostavljena u propisanom roku, pomaknula bi rok za izjavljivanje žalbe zbog šutnje uprave i u tom slučaju šutnja ne bi nastupila. Tvrdi da je tijelo javne vlasti nakon proteka osmodnevnog roka izgubilo pravo pozivati se na taj razlog produljenja trajanja postupka te da nije ni pokušalo

utvrditi razloge šutnje niti prekluzije, niti ispričivost šunje uprave nego je odbio njegovu žalbu zbog naknadnog samovoljnog, jednostranog i protuzakonitog produljenja rokova.

Tužitelj ne traži održavanje usmene rasprave u ovoj pravnoj stvari u smislu odredbe članka 36. točke 4. ZUS-a te predlaže usvojiti tužbeni zahtjev, poništiti tuženikovo rješenje i omogućiti mu pristup traženoj informaciji.

Tuženik u odgovoru na tužbu naglašava da takozvana šutnja uprave nije nastupila u trenutku kada je tužitelj podnio žalbu drugostupanjskom tijelu. Napominje da se u drugostupanjskom postupku rješava tužiteljeva žalba protiv rješenja Vlade RH kojom je odbijen njegov zahtjev za dostavu mišljenja na Nacrt prijedloga Zakona o životnom partnerstvu. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev i potvrditi drugostupanjsko rješenje.

Kako tužitelj osporava samo primjenu prava, činjenice su nesporne, a stranke nisu izričito zahtijevale održavanje rasprave (čl. 36. st. 4. ZUS-a), Sud je, bez održavana rasprave, na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (čl. 55. st. 3. ZUS-a), ocijenio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

Iz tužiteljeve žalbe proizlazi da je tužitelj 28. prosinca 2013. podnio tuženiku žalbu zbog neodlučivanja o njegovom zahtjevu za pristup informacijama od 12. prosinca 2013. Naime tužitelj je od Vlade Republike Hrvatske zatražio mišljenje Ureda za zakonodavstvo o Nacrtu prijedloga Zakona o životnom partnerstvu.

Iz osporavanog rješenja proizlazi da je Vlada Republike Hrvatske 23. prosinca 2013. tužitelju poslala obavijest o produženju roka za rješavanje predmeta kako bi provela test razmjernosti i javnog interesa.

Naime, prema odredbi članka 20. stavka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13. - dalje: ZPPI) na temelju zahtjeva za pristup informaciji tijelo javne vlasti će odlučiti najkasnije u roku od 15 dana od dana podnošenja urednog zahtjeva.

Prema odredbi članka 22. ZPPI rokovi za ostvarivanje prava na pristup informaciji se mogu produžiti za 15 dana, računajući od dana kada je tijelo javne vlasti trebalo odlučiti o zahtjevu za pristup informaciji ako je, pored ostalog, dužno provesti test razmjernosti i javnog interesa, sukladno odredbama ZPPI (st. 1.), međutim, o produženju rokova tijelo javne vlasti će bez odgode, a najkasnije u roku od 8 dana, od dana zaprimanja urednog zahtjeva obavijestiti podnositelja zahtjeva i navesti razloge zbog kojih je rok produžen (st. 2.).

Nije sporno u ovoj upravnoj stvari da je tužitelj podnio zahtjev 12. prosinca 2013., a da ga je tuženo tijelo obavijestilo o produženju roka dopisom od 23. prosinca 2013., ali taj propust, prema ocjeni ovoga Suda, nije imao utjecaja na zakonitost pobijanog rješenja.

Naime, tužitelj je podnio žalbu Povjereniku za informiranje zbog nedonošenja rješenja u zakonom propisanom roku te je nakon podnošenja iste obavijestio žalbeno tijelo da je u međuvremenu dobio obavijest od tijela javne vlasti o produženju roka i o razlozima za produženje roka.

Budući da je tijelo javne vlasti obavijestilo tužitelja kako će provesti test razmjernosti i javnog interesa te zbog toga produžiti rok za rješavanje zahtjeva prema mišljenju Povjerenika za informiranje, nije bilo potrebe u smislu članka 119. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 49/10.) tražiti od tijela javne vlasti obavijest o razlozima zbog kojih zahtjev nije riješen u propisanom roku.

U obrazloženju rješenja tuženo tijelo ne osporava da je tijelo javne vlasti zakasnilo obavijestiti tužitelja o produženju roka za rješavanje zahtjeva za pristup informacijama, ali smatra da bi bilo od veće štete za postupak kada bi se prvostupanjskom tijelu onemogućilo provođenje testa razmjernosti i javnog interesa, za koji se ne može apriori odlučiti može li se ili ne može primijeniti, odnosno, da tu odluku treba prepustiti prvostupanjskom tijelu, a tuženo tijelo o tome može odlučivati u povodu žalbe na odbijajuće rješenje.

Sud prihvaća ovakvo obrazloženje tuženog tijela jer je ocijenio da je ono doneseno u funkciji učinkovitosti i ekonomičnosti postupka, to tim više što je, prema navodima tuženika, tijelo javne vlasti odlučilo meritorno o tužiteljevom zahtjevu od 12. prosinca 2013. rješenjem KLASA: UP/I-008-01/14-08/02, URBROJ: 50301-01/28-14-1 od 10. siječnja 2014. protiv kojeg je tužitelj izjavio žalbu u smislu odredbe članka 25. ZPPI.

Imajući u vidu navedeno, iako je u postupku bilo nedostataka, prema ocjeni ovoga Suda ti nedostaci nisu utjecali na rješavanje predmeta postupka, pa je Sud na temelju članka 57. stavak 2. ZUS-a presudio kao u izreci.

U Zagrebu 17. travnja 2014.

Predsjednica vijeća

Lidija Rostaš-Beroš, dipl. iur., v.r.